

Ide Andre en Vesela Panova:

Locatie: Museum Hengelo

Titel expositie: Embodied Gesture

Nederlands: (English below)

Gezamenlijk statement

Embodied Gesture ontmoeten André en Panova elkaar in hun overtuiging dat schilderkunst een vorm van belichaamde kennis kan zijn: een ruimte waarin fysieke aanwezigheid, herinnering en ervaring samenkomen.

Hoewel het werk van Ide André en Vesela Panova vanuit verschillende uitgangspunten ontstaat, delen beide kunstenaars een diepgeworteld vertrouwen in het schilderij als drager van lichamelijke ervaringen. Waar André de schilderkunst benadert vanuit de fysieke daad van het schilderen zelf, vertrekt Panova vanuit de emotionele en lichamelijke beleving van het moederschap. In beide praktijken wordt het doek een plek waar het lichaam sporen achterlaat: van beweging, handeling en herinnering.

De schilderijen zijn niet in de eerste plaats gericht op het weergeven van een onderwerp of beeld. Ze dragen de intensiteit van een moment in zich mee. De verf legt aanrakingen, ritmes, gebaren en momenten vast die zich moeilijk in woorden laten uitdrukken. Tijdens het schilderen is er geen vooraf bepaald visueel resultaat. Het beeld ontstaat vanuit een lichamelijke houding tegenover het schilderen.

Panova toont een selectie recente schilderijen die ze tijdens haar moederschap maakte. Elk werk draagt een eigen beleving in zich. André brengt schilderijen uit een langere periode samen in een opstelling die doet denken aan het atelier. De werken worden tegen elkaar en tegen de muur geplaatst, waardoor de aandacht verschuift van het individuele schilderij naar de houding van de maker.

In deze tentoonstelling beschrijft en verbeeldt de schilderkunst niet alleen een persoonlijke gebeurtenis, maar maakt deze ook voelbaar. Het lichaam speelt hierin verschillende rollen tegelijk: het is maker en onderwerp, instrument en drager van herinneringen.

Ide André

<http://www.ideandre.nl>

Ide André's schilderijen beginnen niet met de vraag 'wat te schilderen?', maar met 'hoe te schilderen?'. Ze ontstaan vanuit een fysieke, bijna dogmatische daad. Hij schildert uitsluitend met touw en zijn kleurenpalet is bewust bescheiden. Zodra het speelveld van doek, touw en kleur is bepaald, kan het lichaam aan het werk. Met het touw slaat de kunstenaar de verf op het doek. In elk schilderij blijven de ruwe sporen van zijn handelingen zichtbaar, als visuele partituren of seismografische registraties. Het zijn nabeelden van iets wat heeft plaatsgevonden, zoals de sporen op een dansvloer. In andere werken slaat hij juist een verflaag van het doek weg, waardoor de onderliggende laag zich als een nieuw firmament aan ons toont. Hoewel het werk zich richt op formele schilderkunstige aspecten als vorm, compositie en materiaal,

bevatten de schilderijen echo's van een wereld daarbuiten die blijven resoneren in de blik van de toeschouwer. De kunstenaar beschouwt zijn schilderijen dan ook als een brug of een raam naar buiten. Het schilderij staat in de wereld en rijmt daarmee. Van de natuur rondom zijn atelier tot de krassende gitaren van een punkconcert; van de cadans van een bergwandeling tot de vonken van een kampvuur en de manier waarop vuurwerk en bloemenvelden zich eindeloos in kleur blijven ontsteken. Het schilderij helpt de wereld intenser en fysieker te ervaren. Die ongrijpbare energie blijft de kunstenaar telkens met touw en verf opzwepen, om op zijn beurt dat raam naar diezelfde wereld steeds opnieuw te openen.

Vesela Panova

<https://www.veselapanova.com>

Voor **Vesela Panova** is schilderen een manier om verhalen te vertellen over de gelaagdheid van het moederschap. Over intimiteit en afstand, rust en spanning, kwetsbaarheid en agressie. Met haar schilderijen probeert ze de aanwezigheid van het moederlichaam en de ervaringen die daarmee verbonden zijn tastbaar te maken. Hoewel moederschap een universele ervaring is, benadrukt haar werk het diep persoonlijke en intieme karakter ervan. Deze sterke emotionaliteit vraagt om verbinding, begrip en heling.

Haar schilderijen laten een bewuste omgang zien met ervaringen die vaak snel en onbewust worden beleefd. Het schilderproces biedt een manier om terug te keren naar zulke momenten en ze opnieuw emotioneel te ervaren, waardoor hun impact en intensiteit sterker naar voren kunnen komen. Door vaak in korte uitbarstingen en met directe, krachtige gebaren te schilderen, zoekt ze naar een directe en eerlijke manier om ervaringen opnieuw te beleven en over te brengen op het doek.

Op deze manier verbeeldt Panova's praktijk niet alleen de beleving van het moederschap, maar creëert ze ook ruimte voor reflectie, bewustwording en het verwerken van emoties.

English:

Mutual statement

Embodied Gesture, André and Panova meet in their shared conviction that painting can be a form of embodied knowledge: a space where physical presence, memory, and experience come together.

Although the work of Ide André and Vesela Panova emerges from different starting points, both artists share a deep-rooted trust in painting as a carrier of embodied experience. While André approaches painting through the physical act of painting itself, Panova begins from the emotional and bodily experience of motherhood. In both practices, the canvas becomes a place where the body leaves traces: of movement, action, and memory.

The paintings are not primarily concerned with representing a subject or image. Instead, they carry the intensity of an experience within them. The paint records touches, rhythms, gestures, and moments that are difficult to put into words. There is no predetermined visual outcome during the process of painting. The image emerges from a bodily experience that is part of the act of making.

Panova presents a selection of recent paintings made during her experience of

motherhood. Each work carries its own experience within it. André brings together paintings from a longer period in an arrangement that evokes the atmosphere of the studio. The works are placed leaning against one another and against the wall, shifting the attention away from the individual painting towards the position and attitude of the maker.

In this exhibition, painting does not simply describe or depict an personal experience, but also makes it tangible. The body takes on several roles at once: it is maker and subject, instrument and carrier of memory.

Ide André

<http://www.ideandré.nl>

Ide André's paintings do not begin with the question "what to paint?" but rather "how to paint?". They arise from a physical, almost dogmatic act. He paints exclusively with rope, and his palette is deliberately restrained. Once the field of play—canvas, rope, and colour—has been established, the body can begin its work.

Using the rope, the artist lashes paint onto the canvas. In every painting, the raw traces of these actions remain visible, like visual scores or seismographic recordings. They are afterimages of something that has taken place, like the marks left behind on a dance floor.

In other works, he instead strikes away a layer of paint from the canvas, allowing the underlying surface to reveal itself like a new firmament. Although the work is concerned with formal painterly aspects such as form, composition, and material, the paintings contain echoes of a world beyond themselves that continue to resonate with the viewer.

The artist therefore sees his paintings as a bridge—or a window—to the outside world. The painting exists within the world and rhymes with it. From the landscape surrounding his studio to the abrasive guitars of a punk concert; from the cadence of a mountain walk to the sparks of a campfire, and the way fireworks and flower fields endlessly ignite in colour.

The painting enables us to experience the world more intensely and more physically. It is this elusive energy that repeatedly compels the artist to animate paint with rope, opening that window onto the world again and again.

Vesela Panova

<https://www.veselapanova.com>

For **Vesela Panova** Painting is a way of telling stories of motherhood, intimacy and distance, calmness and equally present tension, delicacy and aggression. Through her paintings, she seeks to materialize the presence of the maternal body and its experiences. Although motherhood is a universal experience, her work emphasizes its deeply personal and intimate nature, its strong emotionality which asks for connection, understanding and healing.

Her paintings suggest a reflective engagement with experiences that are often lived through rapidly and unconsciously. The process of painting functions as a means of revisiting and emotionally re-experiencing such moments, which allows their impact and intensity to emerge more fully. Often working in bursts or blunt gestures she

strives for a direct and honest way of reliving and transferring experiences to the canvas. In this way, Panova's practice not only represents maternal experience but also creates space for reflection, awareness and emotional processing.

Omar Koubaa en Marit Vrielink

Locatie: Schouwburg Hengelo

Titel: Geen twee

Nederlands: (English below)

Gezamenlijk statement:

Wij tonen niet alleen eigen werk van eerdere datum maar gingen afgelopen zomer een samenwerking aan. Op die wijze kwamen wij ook tot nieuwe werken speciaal voor de duo-tentoonstelling. Het toelaten van experiment en maakplezier stond centraal. Zo werden er mogelijke relaties tussen fotografie en schilderkunst verkend ende vrijheid ervaren om de tekenkunst, het geschreven woord en een diversiteit aan materiaalkeuzes daarin te omarmen. Een feestelijk betreden van een bredere kijk- en denkruimte, maar aldaar in ons ook een confrontatie met een benauwend kaderende geest, die de puurheid in vrijheid wantrouwt en de maat neemt. De kunst bleek die maangeest met een veelkleurige handkus te begroeten, ruimte te geven en een andere weg te tonen... zie daar het resultaat de duo-tentoonstelling van Marit Vrielink en Omar Koubaa; geen twee.

Omar Koubaa

<https://www.omarkoubaa.com>

Het werk van **Omar Koubaa** kenmerkt zich door wervelende kleurlagen. Het zijn kleurrijke belevingswerelden die ontstaan uit een tomeloos zoeken en tasten met verf op doek. In de gelaagdheid van de kleur vormt zich een dynamiek op het doek, die niet op een enkele manier een beeld vormt. Het schilderij wordt een oppervlak dat vrij spel biedt om te kijken, te zijn en te dromen.

Marit Vrielink

Marit Vrielink schildert, tekent en fotografeert en maakt fotocollages waar ze taal in verwerkt.

Ze verbeeldt haar persoonlijke verbondenheid en helderheid die in botsing raakt met de troebelheid van de mens en haar wereld.

Ze toont met klaarheid haar innerlijke frictie, spiegelt collectieve misvattingen over de meest wezenlijke zaken.

English:

Title: Not Two

Joint statement

We not only show our own earlier works; last summer we also began a collaboration. In this way we arrived at new works made especially for the duo exhibition. Allowing room for experimentation and the joy of making was central. Possible relationships between photography and painting were explored, and we experienced the freedom to embrace drawing, the written word, and a diversity of material choices.

It is a festive step into a broader space for looking and thinking, yet at the same time a confrontation with a stifling, framing spirit within us—one that distrusts purity in freedom and insists on measuring and judging. Art turned out to greet that “moon-spirit” with a multicoloured kiss, to make space for it, and to show another way.

And so, here is the result: the duo exhibition by Marit Vrielink and Omar Koubaa — *Not Two*.

Omar Koubaa

<https://www.omarkoubaa.com>

Omar Koubaa's work is characterized by swirling layers of color.

These are vibrant experiential worlds that arise from an untamed searching and probing with paint on canvas.

Within the layering of color, a dynamism forms on the canvas that does not create an image in any single way.

The painting becomes a surface that offers free play for looking, being, and dreaming.

Marit Vrielink

Marit Vrielink paints, draws, and takes photographs, and creates photo collages that incorporate language. She depicts her personal sense of connection and clarity, which collides with the murkiness of humanity and its world. With clarity, she shows her inner friction, mirroring collective misconceptions about the most essential matters.

Simone Albers en Simon Scharinger

Locatie: Oyfo

Nederlands: (English below)

Gezamenlijk statement

Ter gelegenheid van de Wolvecamp prijs 2026 presenteert Oyfo Techniekmuseum werk van genomineerden Simone Albers (1990, Nederland) en Simon Scharinger (1996, Oostenrijk). Beide kunstenaars zijn gefascineerd door organische processen, systemen en objecten en de manier waarop deze doorgaans onderzocht en gepresenteerd worden.

Simone Albers

<https://simonealbers.com>

Simone Albers (1990, NL) maakt schilderijen, sculpturen en installaties waarin de relatie tussen mens en meer-dan-menselijke omgeving centraal staat. Ze is geïnteresseerd in hoe we de meer-dan-menselijke wereld onderzoeken en in beeld brengen, met een speciale interesse voor de natuurwetenschappen. Ze kijkt naar wat dit prijsgeeft over de wereld, wat het zegt over onszelf en de verhouding tussen deze twee. Haar werken nodigen uit om voorbij een antropocentrisch denkkader te kijken en de levendige, complexe en dynamische aard van de wereld om ons heen te aanschouwen.

Simone Albers studeerde Fine Art aan ArtEZ Hogeschool voor de Kunsten Arnhem. Haar werk was onder andere te zien in solopresentaties in het Valkhof Museum (2017), Kunstenlab (2023), Galerie Maurits van de Laar (2023) en bij Platform POST (2025). In 2019 werd haar werk genomineerd voor de Koninklijke Prijs voor Vrije Schilderkunst en in 2022 won ze de Sieger White Award, waarna haar boek *Myriad Ways of Being ~ Being of Myriad Ways* bij Jap Sam Books verscheen.

Simon Scharinger

<https://simon-scharinger.at/#67>

Simon Scharinger geeft vorm aan wat zich in het volle zicht verbergt, heen en weer bewegend tussen onthulling en ontkenning. Zijn werk onderzoekt het inwendige van het menselijk lichaam. Hij put uit klinische scans en anatomische archieven, diagnostische beelden en medische illustraties—materiaal dat onzichtbare systemen zichtbaar maakt. Wanneer hij naar deze beelden kijkt, ervaart hij een visuele helderheid die niet tot begrip leidt. In plaats daarvan confronteren ze hem met lichamen die blootgelegd zijn, maar toch ongrijpbaar blijven. Simon ziet vormen die als kaders gaan functioneren in plaats van als organen: structuren die lijken op botten of schedelachtige contouren, zonder zich daadwerkelijk zo te bevestigen. Wat voor hem door tekenen en schilderen zichtbaar wordt, is niet enkel het afgebeelde lichaam, maar vooral de voorwaarden waaronder lichamen überhaupt zichtbaar worden: het platmaken, het kaderen, het gedeeltelijk uitsluiten of vervreemden van kleur, en de afwezigheid van de persoon die ooit het gescande inwendige bewoonde. Simon maakt oppervlakken van opgeschorte herkenning, waarin helderheid oplost en het beeld blijft zweven tussen aanwezigheid en afwezigheid. De werken herstellen niet wat is weggenomen; ze fungeren eerder als registraties van ontmoetingen tussen zijn lichaam, zijn blik, wat hij herkent en waar hij naartoe wordt getrokken, en zijn hand die het oog volgt terwijl die de contouren aftekent.

English:

Joint statement

As part of the 2026 Wolvecamp Prize, Oyfo Technology Museum is presenting works by nominees Simone Albers (1990, Netherlands) and Simon Scharinger (1996, Austria). Both artists share a fascination for organic processes, systems, and objects, as well as a deep engagement with materiality and the means of making.

Simone Albers

<https://simonealbers.com>

Simone Albers (1990, NL) creates paintings, sculptures, and installations in which the relationship between humans and the more-than-human environment is central. They are interested in how we study and represent the more-than-human world, with a particular interest in the natural sciences. They consider what this reveals about the world, what it says about us, and the relationship between the two. Their works invite us to look beyond an anthropocentric framework and to contemplate the vibrant, complex, and dynamic nature of the world around us. Simone Albers studied Fine Art at ArtEZ University of the Arts Arnhem. Their work has been shown, among other places, in solo presentations at the Valkhof Museum (2017), Kunstenlab (2023), Galerie Maurits van de Laar (2023), and Platform POST (2025). In 2019, their work was nominated for the Royal Award for Modern Painting, and in 2022 they won the Sieger White Award, after which their book *Myriad Ways of Being ~ Being of Myriad Ways* was published by Jap Sam Books.

Simon Scharinger

<https://simon-scharinger.at/#67>

Simon Scharinger gives form to that which hides in plain sight, oscillating between revelation and denial. His work explores the interior of the human body. Sources include clinical scans, anatomical archives, diagnostic images, and medical illustrations—materials that render invisible systems visible. When looking at these images, he encounters a visual clarity that does not lead to understanding. Instead, these materials confront him with bodies exposed yet intangible. Simon notices shapes that begin to function as frames rather than organs, structures that resemble bones or skull-like contours without confirming themselves as such. What becomes visible through drawing and painting, for him, is not simply the body depicted, but the conditions under which bodies are made visible in the first place: the flattening, the framing, the partial exclusion or alienation of colour, and the absence of the person who once inhabited the scanned interior. Simon creates surfaces of suspended recognition where clarity dissolves, and the image remains in a state of flux between presence and absence. The works do not restore what was removed; rather, they act as records of encounters between his body, his gaze, what he recognises and gravitates towards, and his hand that follows the eye tracing the contour